

והא פריה ורבייה. מימה מנא לן ללא נאמרה לבני נח ואי משום ללא חשיב ליה צדע מצות הא אמר לעיל [דף נח:] קום עשה לא קא חשיב וי"ל דצד ואלא מעשה נמי הוא דמי שמלווה על פריה ורבייה מלווה שלא להשחית זרע:

והרי מילה. לישראל נאמרה ולא לבני נח ללא חשבה גבי צדע מצות: לכל דבר שבמנין. לא נשנית צביוני אלא מפני שאמר להם תשמיש שלשה ימים קודם מנחן תורה ולאחר שלשה ימים הולך להמיר להם ואע"ג דממילא משתמע היתרה דהא שלשה ימים הוא דאמר והרי עזרו אשמעינן קרא לכל דבר האסור במנין צ"ד אע"פ שקצצו זמן לדבר כדכר למנות פעם אחת להמירו כשעבר הזמן: אי הכי. כל צדע מצות שחזרו ושנו צביוני נימא נמי כל אחת ואחת הולכה לשנות על דבר כגון עבודת כוכבים לפרש מימה ועבודות האסורין בה וכן גליה עריות לפרש עונשין וימא דכולהו לא נשנו לישראל נאסרו ולא לבני נח: אזהרה מהדר ומהאזהרה למה ליה. למהדר ומיכתב אזהרה דידעו אלא ש"מ להזהירה לבני נח ולישראל אחת: הני נמי. מילה ופריה ורבייה הא לא איתנו דהא אחרת למילתא הוא דלחיתנו: הא. דגיד הגשה לא איתנו כלל ומשום הכי לא חשיב להו צדיה ומיהו הכן נמי מן האמורות לבני נח ולא נשנו צביוני הם ולישראל נאמרו ולא לבני נח

לכל דבר שבמנין. פ"ה דכל דבר האסור במנין אפי' קבעו זמן לדבר כדכר מנין אחר להמירו כשעבור הזמן ושבו (חזק) ופי' אל תגשו אל אשה וכו' לא הוה ציה זמן והא דכתיב (שם) היו נכונים לשלש ימים היינו לקבל המורה ציוס השלישי ומוטר מאליו וכו"מ אי דבדר שנגזר סתם פשיטא שצריך מנין אחר להמירו אצטריך סד"א כיון דצטל דבר שנאסר עזרו ממילא הוטר כגון הכל שנאסרו בתשמיש כדי לקבל המורה ופי' הוה דפ"ק דצ"ה [דף ה' ושם] דכרס רצעי היה עולה לירושלים מהלך יום לכל כדי לעטר שוקי ירושלים צפירות דאף לאמר מורכן הולך מנין אחר להמירו: תקיס

גליון הש"ס

נב' לאתויי נחש. עי' פסחים דף כ"ד ע"ב תוס' ד"ה ירעה. ומה דכ"ב ע"א תוס' ד"ה למנו: שם מתייב היה ר"י בן תיבא אפי' עי' לעיל דף טו ע"ב תוס' ד"ה אלא: רש"י ד"ה ירוד נאילא חזן שובה. עי' משנת חזן יאיר סימן קנ"ב דבר נחמד ביה:

מוסף רש"י

ביום אפילו בשבת. מללל תפי' כשמיני ימול (שבת קריב). ביצחק ולא כל יצחק. ועשו איתו נקרא וזע יצחק (והיה ר"א). לכס יהיה לאכלה וכלל חית הארץ. השה להם המכות והמות ומות למלל ולא השה ללדס ולאשמו להמת צדיה ולאכול כשר. אף כל ירק עשב יאכלו יחד סילס (בראשית א' כט). כירק עשב. שהמרי ללדס הרלשון (שם). הגנהג בעיאו ושיבוטא. קשר קרין לטו וזג או קף על המים וזה מושך עמו על שפת הים (ביק' מה). דש באורזין ותרנגולין. דלן להס ידים להשען וכל משעטעס על גרליהן (ב"ב א' צא). חבל על שמש גדול. כל חבל שבש"ס לטון חבלה הפסד הוא (תולין טו) הפסד ועמנת נפש הוא (יבמות קכב).

והרי מילה שנאמרה לבני נח דכתיב ואתה את בריתי תשמור ונשנית בסניני וזביום השמיני ימול לישראל נאמרה ולא לבני נח ההוא "למישרי שבת הוא דאתא" ביום ואפילו בשבת והרי פריה ורבייה שנאמרה לבני נח דכתיב ואתם פרו ורבו ונשנית בסניני ילך אמור להם שובו לכם לאהליכם לישראל נאמרה ולא לבני נח ההוא לכל דבר שבמנין צריך מנין אחר להמירו הוא דאתא אי הכי כל חרא וחרא נמי נימא משום מילתא איתנה הכי קאמר אזהרה מיהדר ומיתנא בה למה לי ואין לנו אלא גיד הגשה בלבד ואליבא דר' יהודה הני נמי לא איתנו הני איתנו לשום מילתא בעלמא הא לא איתנו כלל אי בעית אימא מילה - מעיקר' לאברהם הוא דקא מוהר ליה רחמנא ואתה את בריתי תשמור אתה וזרעך אחרך לדורותם אתה וזרעך אין איניש אחרינא לא אלא מעתה בני ישמעאל לחייבו כ"י ביצחק יקרא לך זרע בני עשו לחייבו ב"י ביצחק ולא כל יצחק מתקוף לה רב אושעיא אלא מעתה בני קטורה לא לחייבו האמר ר' יוסי בר אבין ואיתימא ר' יוסי בר הנינא את בריתי הפר להרבות בני קטורה אמר רב יהודה אמר רב אדם הראשון לא הותר לו בשר לאכילה דכתיב לכם יהיה לאכלה וכלל חית הארץ ולא חית הארץ לכם וכשבאו בני נח התיר להם שנאמר כירק עשב נתתי לכם את כל יבול לא יא אבר מן החי נוהג בו ת"ל אף בשר בנפשו דמו לא תאכלו יכול אף שרצים ת"ל אך ומאי תלמודא א"ר הונא דמו מי שדמו חלוק מבשרו יצאו שרצים שאין דמם חלוק מבשרם מיתיבי וירדו בדת היום מאי לאו לאכילה לא למלאכה ודגים בני מלאכה נינהו אין כדרכה דבעי ר' רחבה הנהיג בעיאו ושיבוטא מאי ת"ש ובעוף השמים מאי לאו לאכילה לא למלאכה ועופות בני מלאכה נינהו אין כדבעי רבה בר רב הונא דש באווזין ותרנגולין לר' יוסי ברבי יהודה מאי תא שמע ובכל חיה הרומשת על הארץ ההוא לאתויי נחש הוא דאתא דתניא ר"ש בן מנסיא אומר חבל על שמש גדול שאבד מן העולם שאלמלא (לא) נתקלל נחש כל אחד ואחד מישראל היו מזדמנין לו שני נחשים טובים אחד משגרו לצפון ואחד משגרו לדרום להביא לו סנדלבונים טובים ואבנים טובות ומרגליות ולא עוד אלא שמפשילין רצועה תחת זנבו ומוציא בה עפר לגנתו ולחורבתו מיתיבי היה ר' יהודה בן תימא אומר אדם הראשון מייסב בגן עדן היה והיו מלאכי השרת צולין לו בשר ומסננין לו יין הציץ בו נחש וראה בכבודו ונתקנא בו התם בבשר היורד מן השמים מי איכא בשר היורד מן השמים אין כי הא דר"ש בן חלפתא הוה קאזיל באורחא פגעו בו הנג אריותא דהו קא נהמי לאפיה אמר הכפירים שואגים לטרף נחיתו ליה תרתי אמטמתא חדא אכלוה וחדא שבקוה אייתיה ואתא לבי מדרשא בעי עלה דבר טמא הוא זה או דבר טהור א"ל אין דבר טמא יורד מן השמים בעי מיניה ר' זירא מר' אבהו ירדה לו דמות חמור מהו א"ל יארוד נאלא הא אמרי ליה אין דבר טמא יורד מן השמים ר"ש אומר אף על הכישוף: מ"ט דר"ש דכתיב

מכשפה

1. ויאמר אליהם אל אברהם ואתה את בריתי תשמור אתה וזרעך אחרך לדורותם: בראשית יז ט
2. וביום השמיני ימול בשר ערלתו: ויקרא יב ג
3. ואתם פרו ורבו וצדו בארץ רבו בה: ויקרא יב ג
4. לך אמר ליה שבו לכם לאהליכם: ויקרא יב ג
5. ויאמר אליהם אל אברהם אל ירע בעיניך על הנער ועל אמתך כל אשר תאמר אליו שיה שבע בקלה כי בירצחק יקרא לך ירע: ויקרא יב ג
6. ועל זכר אשר לא ימול את בשר ערלתו ונכרתה הנפש ההוא מעמיתא את בריתי הפר: בראשית יז ט
7. ויאמר אליהם הדי נתתי לכם את כל עשב זרע וירע אשר על פני כל הארץ ואת פני כל אשר בו פרי עץ וירע וירע לכם יהיה לאכלה וכלל חית הארץ וכלל עוף השמים וכלל רומש על הארץ אשר בו נפש חיה את כל ירק עשב לאכלה ויהי כן: בראשית א' כט-ל
8. כל רמש אשר הוא חי לכם יהיה לאכלה כירק עשב נתתי לכם את כל: בראשית ט ג
9. אף בשר בנפשו דמו לא תאכלו: בראשית ט ד
10. ויהי קרבן אתם אליהם פרו ורבו ומלאו את הארץ ובקשה ירדו בדת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרומשת על הארץ: בראשית א' כט
11. הכפירים שאגים לטרף ולבקש מאל אכלם: ה' ה' קד' בא

דנפש וזה אלא לומר לך מי שדמו חלוק משגרו שדס קרוי נפש והנשר בשר יאלו שרצים שאין דמן קרוי דס שכהוהו ישראל על הדס לא החזירו על דס שרצים משום דס אלא משום שרצים כנשר והכי אמרינן בכריתות צ"ב דס שחיטה (דף כא): דס שרצים תמרו צו משום שרץ לוקא משום דס אינו לוקא: בדגים הים. ללדס הראשון נאמר: הנהיג בעיאו ושיבוטא. קשר קרין לגד שנים ולעו ציבשה על שפת הים ושמיס מנהיגין איתו: מהו. לוקא משום מנהיג בכלאים או לא. תורש צשור וצממור לאו לוקא דכל מרי מיני נמי אסירי צצ"ק צשור שנגח את הפרה [נד:]: דש באווזין ותרנגולין לרבי יוסי בר' יהודה מהו. צהשוכר את הפועלים (נ"ב טא): תנן היה עושה צדיק אצל לא צרגליו צרגליו אצל לא צדיקו הכי זה יאכל כדכתיב (דברים כג) כי תנח בכרם רעך וגו' צציאת פועל הכבוד מדבר ר' יוסי בר יהודה אומר אינו אוכל עד שיעשה צדיק וצרגליו וקמבעיא ליה לרבה דש באווזין ותרנגולין שאין להם אלא רגלים מהו מי עבר עליהו משום לא תחסוס שור [שם כה] או לא ידיו ורגליו צבעין כשור ולינא או דילמא כל כמו כשור צבעין והא איכא. אלמא בני מלאכה נינהו: וכלל חיה הרומשת. ואי לאו לאכילה חיות בני מלאכה נינהו: ומניי ההוא לאתויי נחש. ולמלאכה דנחש צר מלאכה ניהו קודם שנתקלל לילך על גמון: חבל. (י' הפסד לטון אהה כל חבל לטון זכר וקבל הוא. כלומר (י' הפסד צא לעולם יש לקבל על שמש וכו': סנדלבונין. שם אכן טוב: זולין לו בשר. אלמא הוטר לו לאכול בהמות וחיות: נהמו לאפיה. לאכלו: ירדה דמוס חמור מהו. מי אמר הא ודאי דבר טמא הוא ואסור: ירוד נאלא. מנין שוטה. עוף ששמו תנין והוא שוטה וצובה ומספיד ממד וכל תנין דצמקקא מתרגמינן ירודין: הא אמרו ליה אין דבר עמא יורד מן השמים. ודבר שאינו הוא ואם ישנו טהור הוא: מכשפה

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

(א) קידושין (טו, ט) ומ"ק
כ"ד, טו. ע"ש ל"ט
(ב) ומ"ק (סו, ד) [נפ"ח]
(ג) שבת (סו, ט) ומ"ק (סו, ט)
(ד) ע"ש ומ"ק (ד"ה הקומץ)
(ה) פ"ב ד' ע"ש ומ"ק (סו, ט)

תורה אור השלם

1. מכשפה לא תהיה.
2. כל שכב עם בהמה מות יקום: שמות כ"ז י"ח.
3. את חקתי תשמרו בהמתך לא תרביע כלאים שרף לא תורע כלאים ובגר כלאים שטענו לא יעלה עליך: ויקרא ט' י"ט.
4. ושמרתם את חקתי ואת משפטי אשר יעשה אתם האדם וחי בהם אני יקרא י"ח ה' י"ב.
5. ואהוד בא אליו והוא יושב בעליית המוקד אשר לו לבדו ויאמר אהוד דבר אלהים לי אלף ויקם מעל הכסא: שופטים כ' ג'
6. ויבא אליקים בן חלקיה אשר על הפית ושכנא הספר ויואחז אל אסף המוכיר אל חזקיהו קרועי בגדים ויגיד לו דברי רב שקתה: מלכים ב' י"ז לו.
7. ואלישע ראה והוא מצעק אבי אבי רבב ישראל ופרשיו ולא ראוהו עוד ויחזק בבגדיו ויקרעם לשנים קרועים: מלכים ב' כ' י"ב.
8. ויהי כשמע המלך חזקיהו ויקרע את בגדיו ויחבס בשק ויבא בית מלכים ב' י"ט א'
9. ויהיו הרבב ומדושי לו כ' ד'
10. והעדים אין חייבין לקרוע בשעת שמעין למי נזיף פלוגי ביקר את השם שכבר קרעו בשעת ששמעו: שנין (ת"ר כ' ב' תנ"י)

מכשפה לא תהיה וכל שוכב עם בהמה. המשפטיים: אם חקטי תשמרו. כשהויר ישראל כפני בהמתך לא תרביע וגו' פתח זהו קרא את חקוטי תשמרו מה שלא פתח כן בשאר מקומות שמע מינה הכי קאמר לנו זהו חקוטי תשמרו ואלו הן בהמתך לא תרביע כלאים אבל על חרשת שור וחמור לא הזהרתי: שרף לא תורע כלאים. וזריעה זו אינה זריעה ממש ללא נלטו בני נח על כלאי הכרס אלא של להרכיב האילן על שאינו מינו ללא תורע דומיא ללא תרביע מה בהמה בהרבעה דבר המסויים על דבר המסויים: מה בהמה בין כרץ בין בחור'. לחובת הגוף שאינה תלויה בחובת הארץ נפקא לן בקדושין מעשה ושמרתם את חקוטי. דכתיב בכל התורה כולה הכי נמי דלנטו בני נח עליהם: הלא כתיב את חקוטי תשמרו. דהקדים חקים למצוות שמירה דמשמע חקים דמעיקרא. ואע"ג דבני שביעית ויובל כתיב נמי את משפטי תעשו ואת חקתי תשמרו דהקדים נמי חקים למצוות שמירה המס' כיון דרישא דקרא כתיב את משפטי תעשו ארתיא למיכתב ואת חקוטי תשמרו: שם כן ארבע אותיות. שם הוא ולא זעין שם המפורש בן ארבעים ושתים אותיות: ושם המפורש. כלומר שם המיוחד: קרועי בגדים. על גדופין ששמעו מפי רבבקה דכתיב (מלכים ב' י"ט) אשר שלחו מלך אשור (אלישע) לחקור אלהים מי: והעדים. בשעת שמעין בפירושה מה שמעו אינן חייבין לקרוע: הלא שמעו השם. מפי עלמן: השומע אוכרה. נרכת השם מפי העובד כוכבים אינו חייב לקרוע: וא"ס. הרי קרעו על רבבקה ישראל מומרו: היה: בזמן הזה. שאנו בגלות ואין אימת ב"ד מוטלת עליהם לדון חייבי מיתות: נחמלא כל הנגד קרעים. לפי שהדבר מדיר לפי שאין ממיראין מבי"ד: מי גמירי. עובדי כוכבים שם המיוחד כל כך שמקללן זו ממיר דקאמר נחמלא כל הנגד כולו קרעים: אלא לאו כננו. תרי. בזמן היה הוא ללא קרעין משום דנחמלא כל הנגד וכי' אכל בזמן ב"ד קורעין על עובד כוכבים ואכנו: ומעלה הוא דעבוד רבנן. דניני ממונות ודניני נפשות שהלכינו כל העדים לפרש עדותן: הלא נזכרת השם ללא אפשר לפרש מפני כבוד השם: אוקמה אדאורייתא. וקטלינן ליה זהאי עדות: דאי סלקא דעתך. בעלמא פסול עד שיפרשו כולם: אטו ליה משום דלא אפשר קטלינן ליה לגברא. בלא העדלת עדים: כ"י עקיבא. נמקמת מכות (ד' ה.) דמקיש שלשה לשנים דאם נמלא שלישי קרוב או פסול עדות של כולן נטלין הלכך נדקין ליה כהדיהו דאי ממוס או מתכחש ננטלין ליה ליהודאי: מתני'

חקים שחקתי ד' כבד. תימה תימא נמי כלאים מהכא דכתיב זהאי קרא נגד כלאים שטענו לא יעלה עליך ועוד קשה למה לי את חקוטי תיפוק ליה מדכתיב למינהו צמעה נראשית באלילות ובצמעה דכ"י אלו טריפות (חולין דף ט' וסו). משמע דאי היה כתיב למינהו נדשאים ה"א דאקרי בני נח להרכיב שני דשאין זה על זה וע"ק הא דאמרין ס"פ הפרה (כ"ק דף נה. וסו) המרביע שני מינים שנים לוקה אחיא למינהו למינהו מיבשה תיפוק ליה מדכתיב למינהו צמעה ומפר"ט דאי לאו את חקוטי ה"א למינהו לאו לאיסור כתיב ואי לאו למינהו ה"א את חקוטי שחקתי לך כבר נמרה והא דפרין אלא מעתה ושמרתם את חקוטי אע"ג דלא מוקמינן האי בבני נח אלא משום דאשכחן למינהו צמעה בצמעה פרין שפיר דלימא כי היכי דהאי לא קאי אבני נח האי נמי לאו אבני נח קאי וא"ת כיון דלא מחייבי רבנן אבני נח לא בהרבעה ולא בהרבעה אלמא לא דריש למינהו אס' כן אחי סוגיא דפרק הפרה ודאלו טריפות לא כרבנן וי"ל דנתי דלא דרשו רבנן למינהו גבי בני נח משום דלא כתיב צנוור דלדס גבי ישראל דרשינן כיון דאשכחן דלנטו ישראל על הכלאים ונפקא מינה לענין דגיס אי נמי לא היה אסרינן בהרבעה באלילות בישראל מדרש מה בהמתך בהרבעה אף שדך בהרבעה דלא היה מפיקין קרא ממשמעותיה דכתיב לא תורע אי לאו דאשכחן כבר למינהו צמעה נראשית ויחא השתא דמילתא דשמואל דמייטי הכא דחקוטי שחקתי לך כבר איתא נמי בשליה פ"ק דקדושין (דף נט.) ואחי אפילו כרבנן והשתא ההוא להרכיב שני דשאים דפרק אלו טריפות (חולין דף ט' וסו) לרבנן קמיבעיא ליה אע"ג דמתני' היא כפ"ק דכלאים [מ"ן] אין נוטעין ירק צינא מ"מ קמיבעיא ליה אי חשיבי ליה דשאים כמאן דכתיב זהו למינהו משום דאקסיס רחמנא על ידיהו לאסור בחור' כמו הרבנא אינן מדרשא דשמעין: חקוטי דהשתא. מה שהקשה בקונטרס מדכתיב גבי שביעית ויובל את משפטי תעשו ואת חקוטי תשמרו לא דק דלא כתיב הכי אלא צמעה זהו שני כתיב ועשיתם את חקוטי ואת משפטי תשמרו והא קרא דאיימי בקונטרס צמעה אחר מות גבי עריות כתיב וספיר מ"ל שחקתי לך כבר דבני נח נלטו על העריות ואע"ג דהאי קרא דפרין מיניה הש"ס ושמרתם את חקוטי המס נמי כתיב מכל מקום מתקצר דבכל התורה איירי דמסיים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם: תימה

אתיא קריעה קריעה. תימה דכ"פ דמו"ק (דף כ' וסו) דיליף קריעה מעמוד מדכתיב ויקם איוב ויקרע יולף נמי דלא מאחין קריעה מהכא: המלך קרע. תימה היאך אמרו למלך מה שמעו בפירוש הא גבי עדים מן (לעיל דף טו.) כל היס היו דנין את העדים כנינו: ולימאנן

קבא א מ"י פ"ט מה' כלאים הלכה א ופ"ח שם הל"ז ופ"י מה' מלכס הל"ז [וטו"ע י"ד סימן לו ספ"ק א' ב' וס"י ר"כ ספ"י ב' ג'] קבא ב מ"י פ"ג מה' ע"ס הלכה ז: ק"ז ג מ"י פ"ב מהלכות ע"ס הל"ח ופ"ח מהלכות אכל הל"ח סג לאחין טו ופ"ק ב טו"ע י"ד סימן לו ספ"ק א': ק"ח ד מ"י פ"ב מה' ע"ס הל"ח ופ"ט מהלכות אכל הל"ז ופ"ט ש"ע שם ספ"ק לו: ק"ט ה מ"י פ"ב מה' ע"ס הל"ח ופ"ט מהלכות אכל הל"ז סג טו"ע שם ספ"ק לו: ק"ב ו א ט מ"י פ"ב מה' ע"ס הל"ז ופ"ט מהלכות אכל הל"ז ופ"ט ש"ע שם ספ"ק לו: ק"ב י מ"י פ"ב מה' ע"ס הל"ז סג טו"ע קו טו"ע ח"מ סימן כח ספ"ק י כה"ה וע"ש:

דאמר רבי חייא השומע אוכרה בומן הזה אינו חייב לקרוע שאם אי אתה אומר כן נתמלא כל הבגד קרעים מומאן אילימא מישראל מי פקירי כולי האי אלא פשיטא מעובד כוכבים ואי שם המיוחד מי גמירי אלא לאו כנינו ושמע מינה בומן הזה הוא דלא הא מעיקרא חייב שמוע מינה: השני אומר אף אני כמוהו: אמר ר"ל שמע מינה אף אני כמוהו כשר בדיני ממונות ובריו נפשות ומעלה הוא דעביד רבנן והכא כיון דלא אפשר אדאורייתא דאי ס"ד פסול הכא משום דלא אפשר קטלינן לגברא: וישלשי אומר אף אני כמוהו: סתמא א"כר"ע דמקיש ג' לשנים: מתני'

דאמר רבי חייא השומע אוכרה בומן הזה אינו חייב לקרוע שאם אי אתה אומר כן נתמלא כל הבגד קרעים מומאן אילימא מישראל מי פקירי כולי האי אלא פשיטא מעובד כוכבים ואי שם המיוחד מי גמירי אלא לאו כנינו ושמע מינה בומן הזה הוא דלא הא מעיקרא חייב שמוע מינה: השני אומר אף אני כמוהו: אמר ר"ל שמע מינה אף אני כמוהו כשר בדיני ממונות ובריו נפשות ומעלה הוא דעביד רבנן והכא כיון דלא אפשר אדאורייתא דאי ס"ד פסול הכא משום דלא אפשר קטלינן לגברא: וישלשי אומר אף אני כמוהו: סתמא א"כר"ע דמקיש ג' לשנים: מתני'

דאמר רבי חייא השומע אוכרה בומן הזה אינו חייב לקרוע שאם אי אתה אומר כן נתמלא כל הבגד קרעים מומאן אילימא מישראל מי פקירי כולי האי אלא פשיטא מעובד כוכבים ואי שם המיוחד מי גמירי אלא לאו כנינו ושמע מינה בומן הזה הוא דלא הא מעיקרא חייב שמוע מינה: השני אומר אף אני כמוהו: אמר ר"ל שמע מינה אף אני כמוהו כשר בדיני ממונות ובריו נפשות ומעלה הוא דעביד רבנן והכא כיון דלא אפשר אדאורייתא דאי ס"ד פסול הכא משום דלא אפשר קטלינן לגברא: וישלשי אומר אף אני כמוהו: סתמא א"כר"ע דמקיש ג' לשנים: מתני'

דאמר רבי חייא השומע אוכרה בומן הזה אינו חייב לקרוע שאם אי אתה אומר כן נתמלא כל הבגד קרעים מומאן אילימא מישראל מי פקירי כולי האי אלא פשיטא מעובד כוכבים ואי שם המיוחד מי גמירי אלא לאו כנינו ושמע מינה בומן הזה הוא דלא הא מעיקרא חייב שמוע מינה: השני אומר אף אני כמוהו: אמר ר"ל שמע מינה אף אני כמוהו כשר בדיני ממונות ובריו נפשות ומעלה הוא דעביד רבנן והכא כיון דלא אפשר אדאורייתא דאי ס"ד פסול הכא משום דלא אפשר קטלינן לגברא: וישלשי אומר אף אני כמוהו: סתמא א"כר"ע דמקיש ג' לשנים: מתני'